

Wrocław, 21.05.2015 r.

NEWSLETTER Nr 6/2015/Tax¹

FINANSOWANIE DOJAZDÓW PRACOWNICZYCH A PODATEK PIT

W dniu 20.11.2014 r. Naczelny Sąd Administracyjny (dalej: **NSA**) wydał istotny dla przedsiębiorców wyrok dotyczący skutków podatkowych, w zakresie podatku PIT, finansowania dojazdów do pracy dla pracowników (sygn. akt II FSK 2771/14).

NSA orzekł na gruncie stanu faktycznego, w którym spółka finansowała usługę transportową przewozu pracowników do i z pracy po wyznaczonej trasie, której koszt został ustalony w sposób zryczałtowany, bez względu na ilość przewożonych pracowników. Z usługi korzystali tylko pracownicy – tylko oni byli poinformowani o godzinach kursowania oznakowanego autobusu i nie było potrzeby legitymowania ich – a więc tożsamość i ilość osób nie wpływała na wysokość ponoszonej opłaty za usługę. Jednakże według organu podatkowego, rozpoznającego sprawę ww. spółki o stwierdzenie nadpłaty w podatku PIT, na podstawie faktury znana jest cena za usługę świadczoną na rzecz pracowników, a zapewnienie im bezpłatnego transportu stanowi dla nich przysporzenie w ich majątku, jako że nie ulegają zmniejszeniu ich aktywa, jak miałyby to miejsce w przypadku finansowania takiej usługi przez samych pracowników. Zdaniem organu, brak możliwości przypisania przez spółkę wartości świadczenia uzyskanego przez konkretnego pracownika był skutkiem pewnych „*zaniechań pracodawcy, polegających na nie prowadzeniu żadnej ewidencji osób korzystających z transportu, podczas gdy to na nim ciążył obowiązek prowadzenia dokumentacji w sposób umożliwiający określenie przychodu uzyskanego przez konkretnego pracownika w celu określenia i odprowadzenia należnej zaliczki*”.

Stanowisko powyższe podzielił także organ odwoławczy, rozpoznający odwołanie spółki, oraz Wojewódzki Sąd Administracyjny, a także NSA w omawianym wyroku. NSA wskazał przy tym na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 08.07.2014 r., sygn. akt K 7/13, który orzekł, że art. 12 ust. 1 w związku z art. 11 ust. 1 oraz art. 12 ust. 3 w związku z art. 11 ust. 2-2b u.p.d.o.f., rozumiane w ten sposób, że „inne nieodpłatne świadczenie” oznacza wyłącznie przysporzenie majątkowe o indywidualnie określonej wartości, otrzymane przez pracownika, są zgodne z art. 2 w związku z art. 217 Konstytucji RP. Trybunał Konstytucyjny w powołanym wyroku uznał, że mimo bardzo szerokiego ujęcia przychodów ze stosunku pracy, nie każde świadczenie spełnione przez pracodawcę na rzecz pracownika, bez ustalonej za nie zapłaty, jest świadczeniem podlegającym podatkowi dochodowemu. Przy czym, zdaniem NSA, w stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy nie budził

¹ Niniejszy Newsletter nie stanowi porady prawnej ani podatkowej.

wątpliwości fakt, że spółka miała możliwość (przy zachowaniu należytej staranności) prowadzenia niezbędnej dokumentacji, pozwalającej wyodrębnić elementy cząstkowe przypadające na poszczególnych pracowników korzystających ze organizowanych przejazdów. Niezasadne były więc, zdaniem NSA, twierdzenia spółki, jakoby nie miała ona możliwości określenia przychodu, jaki uzyskali konkretni pracownicy, z tytułu nieodpłatnego świadczenia, jakim był ich dowóz do pracy; ewentualne trudności towarzyszące indywidualizacji świadczeń na rzecz pracowników miały drugorzędny charakter i nie mogły wpływać na byt i zakres obowiązku podatkowego.

Przy czym, co bardzo istotne, zdaniem NSA obowiązkiem płatnika wynikającym z art. 31 i 38 u.p.d.o.f. było obliczenie i pobranie zaliczek od uzyskanego w ten sposób dochodu oraz przekazanie ich na rachunek urzędu skarbowego, jeśli zaś płatnik tego nie uczynił, to organy podatkowe uprawnione były do wydania decyzji określającej wysokość zaliczek nie pobranych i nie wpłaconych przez płatnika. Powyższe oznacza przyjęcie przez NSA profiskalnego poglądu, zgodnie z którym brak ewidencji nie zwalnia pracodawcy jako płatnika z obowiązku zapłaty podatku, jak to dotychczas przyjmowały sądy administracyjne w przeważającej linii orzeczniczej.

W razie dalszych pytań pozostajemy do Państwa dyspozycji.